

# GİDİYORUM DA...

Ali Kemal KAYA



Yollardayım. Hem de üçüncü kez. Bu sefer yollar beni Anadolu'nun düzlüklerinden götürüyor daha önceden görmediğim bir diyara. Bitmek bilmeyen yolu izliyorum giderken, aklımda cevaplayamadığım birkaç dağınık soru ile. Onları düşünüyorum, kendimce cevaplamaya çalışıyorum. Her aklıma geldiklerinde cevapsız kalıyorlar. Çok da zor sorular değil aslında. Birkaç evet, hayır sorusundan ibaretler hatta.

“Gidiyorum da, çocuklara ulaşabilecek miyim ki?

Onların hayatında bir farklılık oluşturabilecek miyim? ”,

“Gidiyorum da, acaba daha önce yola çıktığımda

karşılaştığım çocuklara bir katkı oldu mu ki?”,

“Gidiyorum da, yerimde bir başkası olsaydı daha mı iyi olurdu acaba?”.



Ben daha bu soruları cevaplayamadan varmış oluyoruz istikametime.

Akşam saatleri, tüm çocuklar heyecanla bizi beklemişler.

Heyecanları yüzlerinden okunuyor, gözlerinin içi gülüyor.

Bu heyecanları sıcakkanlığa dökülmüş anında,

bizlerle konuşup, vakit geçirebilmek için can atıyorlar.

Bizim de onlardan aşağı kalan yanımız yok tabi. Gece sunumu biter bitmez,

çocuklarla yatakhanelerine gidip sohbete dalıyoruz. O gün orada ilk Aybars ile

konuşuyorum. Kendisinin ve arkadaşlarının deyimiyle Aybi. Yanımıza Ethem abisi

geliyor Aybars'ın. Ethem abisi ile tanışıyorlar ve biraz da sohbet ediyorlar. Bu sohbet

sırasında Aybars

“Abi benim psikolojik sıkıntılarım var.” diyor bize. Dayanamayıp soruyoruz ona “Neden böyle düşünüyorsun?”. Gözleri hafif ıslanmış bir şekilde “Ben hep şiddetin içinde büyüdüm. Bu beni etkiliyor, şiddete meyilliyim, kendimi tutamıyorum” diyor bize. Hala o yaşında, o halinde bunu fark edebilmiş olmasını aklım almıyor bazen. O ufacık vücudunda taşıdığı erdem ve farkındalığı kavramak zor geliyor. Yanımıza Nuri geliyor. Öyle bir hali var ki sanırsınız tüm çocukların abisi. Biz abilerinin yanında güçlü tavırlarından taviz vermemeye çalışıyor sürekli. Öyle ki sanırsınız o da bizimle gelmiş buraya. Geç olmaya başlıyor saat, çocukların yatması gerekiyor. Bizler de çok geçmeden onlar gibi yataklarımıza geçiyoruz. Bir sonraki gün başlıyor, kahvaltı, sabah sporu ve devamı... Aklımda hep aynı sorular var ama gitmiyorlar. Etkinlikler başlıyor. Çocuklarla onların geleceğine bir küçük mektup yazıyoruz. Hep birlikte hayal kuruyor sonra o hayalleri birlikte kağıda döküyoruz. Kağıda dökerken sürekli sorular soruyorlar.

“Ben mektubumu süsleyebilir miyim?”,

“Ben mektubuma kalp çizmek istiyorum, kırmızı kalemin var mı Ali Kemal abi?”,

“Resim çizebilir miyim peki mektubumun sonuna?” ve niceleri. Sonra da onları geleceğimizin posta kutusu görevini üstlenmiş olan renkli kutumuza atıyoruz birlikte. Hepsi aynı anda ellerinde mektuplarıyla küçük posta kutumuzun başına toplanıyorlar. Minik elleri bir araya geldiğinde hayalleri kadar büyük bir görüntü oluşuyor.



Gün bu şekilde ilerleyip gidiyor da ben onunla gidemiyorum. Aklımda sürekli aynı sorular. Gitmiyorlar işte sürekli benimleler. Ben cevabımı bulamadan günün sonu gelmiş bile. Yatakhanelere gidiyoruz topluca. Yatakhanelere kadar farklı sorular düşünüyorum.

“Gidiyorum da, çocuklara bir şey katabildim mi?”,

“Gidiyorum da onların yüzlerine bakabilecek miyim?”.



İşin içinden çıkamazken erkeklerin katına giriyorum. Girmemle tüm bu düşüncelerin dağılması bir oluyor. Tüm erkekler hepsi yatakhanein ortasında toplanmışlar ağlıyorlar. Gözlerimizin içine bakarak. Ağızlarında tek soru.

“Abi gidecek misiniz?”.

Evet demeye dilimiz varmadan bir diğer soru geliyor aradan.

“Gitmek zorunda mısınız abi?”. Dillerimiz çaresiz, kelimesiz. Onlarla konuşa konuşa, odalarına geçiriyoruz. Her birimiz bir odaya girip onlarla konuşmaya başlıyoruz. Konuşmaya konuşuyoruz da onlar hala ağlıyorlar. Olduğum odada yine Aybars ile Nuri var. O, tüm çocukların abisi gibi davranan Nuri, o sanki bizden birisiymiş gibi davranan Nuri'nin gözleri dolmuş bana bakıyor sadece. Ne bir kelam, ne bir ses. Aybars dayanamıyor yine ilk gün olduğu gibi yine döküyor içini abisine. Anlattıkça dertlerini derman olmaya çalışıyorum, yetmeye çalışıyorum kendisine.

Yine soruyor bana

“Gitmek zorunda mısınız abi? Ben size çok alışmıştım.

Size kanım çok ısınmıştı. Bana annem, babam sizin davrandığınız kadar sıcakkanlı, şefkatli davranmadı abi. Ne olur gitmeyin.”.



O ana kadar söylediğim her cümle boş geliyor bana. Söyleyecek bir şeyim kalmıyor. Ben söyleyecek kelime ararken kafamda iki damla yaş akıyor yanaklarımdan Nuri söylüyor. Bu sefer kendisi konuşmaya başlıyor Nuri'nin. O kelamsız, sessiz dudaklar aniden bir rüzgar misali esip gürlüyor. İkisinin de gönlünü yaptıktan sonra mecburen odadan çıkıyorum. Onların da, benim de yatmam gerekiyor bir sonraki gün için. Yatmadan önce ablalar ve abiler toplanıyoruz, abiler olarak yatakhane de olanları anlatıyoruz. Ne kadar söylesek de hiçbir abla kolay kolay inanamıyor Nuri'nin ağladığına. Sabah erkenden çocuklara bile haber etmeden çıkıyoruz okuldan. Kısacası yine yollardayız. Tabi düşünmeye başlıyorum yine. Aklımda sorular var cevap bekleyen.

“Gidiyorum da, sabah kalktıklarında Nuri ve Aybars,  
diğer tüm çocuklar nasıl hissedecekler?”,  
“Gidiyorum da, onlara son bir defa veda etmedik diye küserler mi ki?”,  
“Gidiyorum da, biz gidince onları bu sefer kim teselli edecek?”.

Yine cevaplayamıyorum bir avuç soruyu.  
Öylece gidiyorum.

Ali Kemal KAYA  
Boğaziçi Üniversitesi  
İngilizce Öğretmenliği Hz

## Nasıl Yardım Edebilirsiniz?



1. İLKİYAR web sitesinden kredi kartınızla bağış yapabilirsiniz [www.ilkıyar.org.tr/nasilyardimederim/kredikarti](http://www.ilkıyar.org.tr/nasilyardimederim/kredikarti) bağlantısıyla İş Bankası üzerinden güvenle bağışınızı gerçekleştirebilirsiniz.
2. İLKİYAR'larımızın geleceğine güzellikler katmak, onlara bir kitap hediye etmek, belki anısını yaşatmak istediğiniz bir büyüğünüz, bir yakınınız için kitaplık kurulmasını desteklemek, belki de daha fazlası için aşağıda bilgileri sunulan hesaplar aracılığıyla bağış yapabilirsiniz.

Hesap Sahibi : İLKİYAR  
Türk Lirası Hesabı (IBAN) : TR26 0006 4000 0014 2290 7069 68  
Avro (Euro) Hesabı (IBAN) : TR92 0006 4000 0024 2293 5074 26  
Dolar Hesabı (IBAN) : TR91 0006 4000 0024 2293 5762 17  
Türk Lirası Hesabı (IBAN) (\*): TR46 0006 2000 3030 0006 2994 01  
(\*): ilk 3 hesap İş Bankası ODTÜ şubesinde,  
son hesap Garanti Bankası Boğaziçi Üniversitesi şubesinde açılmıştır.

**Önemli Not:** Bağışınızın açıklama kısmına "Adınızı, Soyadınızı, E-posta ve/veya Cep telefonu numaranızı" yazmanızı önemle rica eder, desteğiniz için teşekkür ederiz.

ABD'den bağışlarımızı TPF aracılığı ile topluyoruz. ... Vergi iadesi formu e-posta ile adresinize yollanıyor. Bir defalık veya düzenli bağış için bağlantı adresi: -yeni adres-

- <https://www.classy.org/campaign/ILKIYAR/c164385>

3. E-postalarınızda [www.ILKIYAR.org.tr](http://www.ILKIYAR.org.tr) bağlantı vererek, izlenimlerimizi arkadaşlarınızla paylaşarak İLKİYAR'ın tanınırlığını arttırabilirsiniz. Arkadaşlarınızın e-posta adreslerini bizlere ([ILKIYAR.yonetim@gmail.com](mailto:ILKIYAR.yonetim@gmail.com)) göndererek üyelik sistemimize dâhil olmalarını ve bu izlenimleri almalarını da sağlayabilirsiniz.

**Önemli Not:** İLKİYAR izlenimlerindeki ve resmi sitesindeki resimlerin izinsiz kullanılmadığını hatırlatır, göstereceğiniz hassasiyet için teşekkür ederiz.